

бродушие, а у други — въ нѣкаква безвредна и безобидна, но нервна караница. Така изглеждаше да е у нашия бригаденъ. Той мина покрай плътно събранитѣ взводове и спрѣ. Отъ едрия му конь, уморенъ и лѣснатъ отъ дъжда, се дигаше бѣла пѣра. Генералътъ, съ дигната на шинела яка, гледаше недоволно и строго.

— Кой командува тая рота?

— Азъ, господинъ генералъ.

— Вие. А така ли трѣбва да стоятъ войницитѣ? Въ тоя строй?

— Г-нъ генералъ, споредъ устава...

— Какъвъ уставъ! Една граната—и живъ човѣкъ не ще остане! Уставъ...

Но той съглежда дружинния командиръ, извиква го и самъ трѣгва къмъ него. Ние следимъ отдалечъ разговора имъ. Навѣрно обяснението бѣше пакъ за сжщото — строя на войницитѣ. Майорътъ, почтително застаналъ, но спокоенъ и увѣренъ въ познанията си, разправяше надълго нѣщо. Той, може би, цитираше устава, защото веднага генералътъ избухна, размаха ржка и завика, после бутна ядосано коня си и отмина. Офицеритѣ отъ щаба съ снизходителни, весели усмивки успокояваха майора, сърдитъ и сконфузенъ. Всичко това бѣше една твърде маловажна работа. Но опасността бѣше се минала, боятъ се свършваше, ние бѣхме весело разположени и